

ВИС лимунада: шлагери за сва времена

У међувремену сам сазнао ко је Ђуза, чак сам једном згодом и причао са њим, упознао сам разне „девојке мале”, али знам да дugo нисам чуо домаћи бенд који се са толико шарма игра са успоменама

ПОП-ЂОШЕ

Владимир Скочајић

Чучана летња недеља. Сви људи су виши од мене. Држим оца за руку. Изашли смо из Дворане културног центра, са недељне порције цртаћа. Док пролазимо Тргом републике, сав очаран гледам у огроман мурал преко целог зида. На њему је нацртана флаша „кока-коле”. Хладна је, са ње се слива „зној”. Уместо газираног пића, тата ми предлаже сладолед. „Пеливан или чоко-моко? Пеливан нам је даљи, тек да знаш.” Размишљам и одлучујем се за чоко-моко. Из кафане поред Дома омладине чује се музика. „Девојко мала”. Питам тату ко ово пева, он каже „Идоли”. Питам га шта значи реч „идоли”. Објашњава ми док на пешачком чекамо да прођу зелени мерцедес аутобуси. Када му је поглед са обраћаја скренуо на мене, завртео је главом и пружио ми је ма-

рамицу да обришем лице умусављено чоко-моком. И рекао ми је „Прасе једно”. Долазимо до Трга Марка и Енгелса. Ту је огроман паркинг. Када имаш пет година све ти је огромно. Чак и наш „фића” ког тражимо на паркингу. Пролазимо поред веспи, белих „тристаћа”, сивих „пољака”, црвених „буба”, жутих „стојадина”... и коначно долазимо до „фиће”. Питам тату када ћу моћи да седим напред. Каже ми кад порастем. Пушта касetu у оном раздрнданом касетофону. Почиње иста песма која се чула из оне кафане. Само ову пева неко други. Питам га ко је сад ово.

Фото Мина Пишчевић

Он каже Ђуза. Не знам која је то група Ђуза. Не питам га даље. Слушам песму док гледам како скупштина нестаје иза нас.

Ова слика из мого најранијег детињства би вероватно остала заувек загубљења у шуми успомена на моје одрастање у СФРЈ, да није музичке београдске групе ВИС лимунада. Слушајући њихов деби албум који је објављен у мају, почео сам да се сећам свега онога што сам мислио да је заборав одавно прекрио. То свакако није случајно, јер њихова музика и те како има везе са „тристаћима”, веспама, и „девојком малом”.

На албуму који траје нешто мање од пола сата, ВИС лимунада нас са стилом и лежерношћу воде кроз прошлост, садашњост, безбрижну Југославију, Кенедијеву Америку и кроз медитеранскајутра на Каприју. То њихово спајање различитости је најочигледније у једној од најлепших песама на албуму „Дуле Дуле (Он је фин)”, која је у ствари препев хита групе The Chiffons „He's So Fine” из 1962. У њој чујемо савршен баланс традиционалног и модерног. Док мелодија подсећа на иранке са Калиша на којима је свирао Мило Лојпур, стихови „Он је фин / Он је мамин син /

Он је спор / Кажу мало смор” као да су мазнuti из неке тинејџерске СМС преписке.

Евергрин хит групе The Ronettes „Be My Baby” овде се зове „Буди моја љубав” и као створен је за последње вече на мору, док обрада песме „Купили смо грамофон” хрватског бенда Трио Јека одлично паше овом времену када се грамофонске плоче враћају у моду.

Иако углавном ноше одела и кравате, ВИС лимунада није никакав уштогљени бенд. Напротив, то је део стила, али и ироније. Уосталом и њихово име је својеврсни цинизам. Иронија по-

себо долази до изражава у обради песме „Oh! Carol” Нила Седаке (назвали су је „О, Като”), чијем препеву сам се грохотом смејао.

ВИС лимунада су бенд који нема проблем са системом вредности, чија музика је савршена за лето, камене улице, море, зелена поља и интимне тренутке. Иако се ослањају на традицију, на овом албуму можете чути одјеке савремених музичара као што су Belle & Sebastian, Camera Obscura или чак Ричард Холи. Њихове песме имају толико става, стила, лепоте, и духовитости, да би им на лежерности којом изводе неке

препеве могли позавидети Одри Хепберн и Дин Мартин. А још су у стању да вам извуку неке црнобеле слике из породичних албума... као што је она на почетку.

Опет сам пре неки дан ишао истом оном маршујтом. Опет је била сунчана летња недеља. Тамо где је био мурал „кока-коле”, сада је тржни центар Стакленац. Из кафане поред Дома омладине се срећом није чула музика. То „срећом” говори о протоку времена. Трг Марка и Енгелса се сада зове Трг Николе Пашића и уместо старих аутомобила па њему је шеталиште и фонтане. Тог поподнєва је раздрндан касетофон из старатог фиће био мој mp3 плејер на коме сам слушао овај албум, док ми је поглед лутао ка скупштини, а глава мрдала у ритму песме „Плеши, плеши”. У међувремену сам сазпао ко је Ђуза, чак сам једном згодом и причао са њим, упознао сам разне „девојке мале”, али знам да дugo нисам чуо домаћи бенд који се са толико шарма игра са успоменама. Осећања која у мени буде ове песме само ми говоре да, иако одавно у ауту седим напред, још увек нисам одрастао.

Док размишљам о томе, са слушалица се чује „О, Като / Ти си моје злато / Ја тебе волим / А ти са мном тако” и усне ми се развлаче у широк осмех.